

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 23/12/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 288: Một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu

Hòa Thượng nói: ***“Chúng sanh thời hiện đại tâm trí bao chao, không thể nào có được sức định. Phật sớm biết được căn tánh của chúng sanh thời kỳ này nên Ngài mới cho ra một phương pháp, phương tiện để chúng sanh thời kỳ Mạt pháp dễ tu hành. Trên Kinh, Phật đã nói rất rõ: Thời kỳ Chánh pháp thì Giới Luật thành tựu, thời kỳ Tượng pháp thì Thiền Định thành tựu, và thời kỳ Mạt pháp thì Tịnh Độ thành tựu.”*** Chúng ta đã bước vào thời Mạt pháp 1000 năm rồi, cho nên, tu Tịnh Độ là một phương pháp vi diệu để giúp chúng ta thoát sanh tử, vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc. Điều rất đáng tiếc là có những người đã gặp được pháp môn này nhưng lại chê đây là pháp thấp, không thù thắng nên không tu!

Hòa Thượng cho biết có người khen Ngài giảng về Thiền rất hay và hỏi vì sao Hòa Thượng không tu Thiền. Ngài đã trả lời rằng: ***“Tôi giảng Thiền là để cho người có căn tánh tu Thiền tu, còn căn tánh của tôi chỉ phù hợp với Tịnh Độ.”*** Một đại lão Hòa Thượng thông tông, thông giáo như Ngài mà Ngài nói rằng căn tánh của Ngài chỉ phù hợp với Tịnh Độ, còn những người đầy vọng tưởng tham cầu thì lại đòi tu pháp gì đó nhanh thành Phật. Trong thời kỳ Mạt pháp này, chỉ có pháp môn Tịnh Độ là phù hợp với căn tánh nhiễu loạn, đầy bất an của chúng sanh. Ví dụ như, khi ai đó dùng số điện thoại lạ gọi đến cho chúng ta là chúng ta đã nghi ngờ rồi. Không chỉ là cuộc điện thoại, trong thời hiện đại này, có rất nhiều việc khiến tâm chúng ta bất an.

Chỉ có thể giữ chặt một câu ***“A Di Đà Phật”*** thì tâm mới được an, việc ngồi thiền và giữ tâm ***“không”*** giữa thời kỳ nhiễu loạn thông tin hiện nay là một việc khó. Cho nên Hòa Thượng nói: ***“Giữ chặt một câu A Di Đà Phật là pháp môn dễ hành, dễ tu đối với căn tánh chúng sanh thời kỳ Mạt pháp này”***. Trên Kinh Đại Tập, Phật nói: Một câu ***A Di Đà Phật*** là vô thượng thâm diệu thiền, là đại thần chú, là đại minh chú, là vô thượng chú, là đẳng đẳng chú, tổng trì của các thần

chú. Câu nói này có nhiều người không tin, tuy nhiên, không tin là việc của họ. Chúng ta là người học Phật nên tin lời của Phật, Phật không dùng lời nói dối lừa gạt chúng sanh. Phật không có bất cứ mong cầu nào đối với chúng sanh, kể cả ngay trên ý niệm, vậy thì Phật lấy lý do gì để gạt chúng sanh. Chỉ có chúng sanh đầy tham cầu và dục vọng mới dùng lời không thật nói cho nhau nghe.

Chính vì vậy, họ không nói thẳng là Phật gạt chúng sanh nhưng họ nói một cách khác, họ khẳng định Kinh A Di Đà là ngụy tạo. Họ đã nói sai rồi! Trên Đại Tạng Kinh, có trên 200 bộ Kinh mà Thích Ca Mâu Ni Phật từng nhắc tới và tán thán Tịnh Độ. Các Hòa Thượng ở Việt Nam chúng ta đã từng sưu tập và trích dẫn những bộ Kinh này lấy tên cuốn sách là “*Tin Phật*”. Trên Kinh Phật từng nói: Pháp môn Tịnh Độ là pháp khó tin, dễ hành. Vì sao vậy? Vì ngay một đời tu hành, vãng sanh là có thể thẳng đến thành Phật, nghĩa là không còn thối chuyển. Được vãng sanh về thế giới Cực Lạc, chúng ta ngày ngày được Phật A Di Đà dạy bảo và các chúng đại Bồ Tát như Quan Âm, Thế Chí, Văn Thù là hàng huynh trưởng của chúng ta.

Tuổi thơ của tôi ấn tượng với việc được thấy ông bà ngoại và bà nội ăn chay, niệm Phật, được thấy các vị Hòa Thượng trong chùa ai ai cũng niệm Phật, đặc biệt là hình ảnh của lão Hòa Thượng Tổ Khánh Anh, vị pháp chủ năm 1954. Ngài rất đẹp, rất phương phi, chỉ cần nhìn vào ánh mắt của Ngài, ai ai cũng có sự kính mộ. Suốt quá trình tu hành của Ngài là chuyên tâm niệm Phật. Kế tiếp là Hòa Thượng Thích Thiện Hoa, người đã từng viết nên bộ sách Phật học Phổ thông, cũng cả đời niệm Phật, Ngài lúc nào cũng mang một chuỗi tràng 108 hạt. Tiếp theo là Hòa Thượng Hoàng Phú cũng là người cả đời niệm Phật. Đây là sự truyền thừa Tịnh Độ mà tôi được tiếp nhận.

Đến khi tôi học pháp với Hòa Thượng Tịnh Không thì Thầy của Hòa Thượng Tịnh Không là Lão Cư sĩ Lý Bình Nam. Lão Cư sĩ cả đời chuyên tu, chuyên hoằng Tịnh Độ. Thầy của Lão Cư sĩ Lý Bình Nam là tổ thứ 13 của Tịnh Độ tông - Ấn Quang Đại Sư. Công hạnh của Ấn Tổ thì chúng ta không cần phải nhắc đến, Ngài luôn là chuyên tu chuyên hoằng Tịnh Độ.

Do đó, trong nước và ngoài nước, Tịnh Độ chúng ta được tiếp nhận có sự truyền thừa chánh mạch. Chúng ta tin Tịnh Độ là do được truyền thừa, nói có sách mách có chứng, không phải tin một cách mù quáng. Người tin một cách mù

quáng một pháp môn nào đó sẽ dễ dàng gạt bỏ pháp môn đó, còn chúng ta thì khác, chúng ta tin một cách có trí tuệ do được truyền thừa chánh mạch Tịnh Độ. Lão Cư sĩ Lý Bình Nam từng nói: *“Xưa nay Tổ sư Đại đức chuyên tu chuyên hoằng Tịnh Độ mà ngày nay ta đi theo, nếu có vào Địa Ngục thì cũng xin tình nguyện mà theo.”* Tu Tịnh Độ không thể vào Địa Ngục nhưng Ngài nói ra như vậy là để khẳng định sự kiên định, không lay chuyển đối với pháp môn.

Năm nay, lễ vía Phật A Di Đà sẽ được tổ chức ở chùa Lộc Minh. Từ năm có dịch Covid, tôi chỉ muốn tổ chức lễ vía Phật online nhưng lần này, tôi thấy đủ duyên nên quyết định xin phép quý Thầy trụ trì cho tổ chức vào ngày rằm tháng 11 để mọi người ở khắp nơi về đây lễ Phật, tham quan và gắn kết. Mặt khác, tôi canh cánh trong lòng là tôi còn Mẹ ở đây, tôi muốn Mẹ lên chùa lễ Phật để Mẹ có duyên lành cuối đời. Tôi biết, rất khó để chuyển đổi nghiệp lực, muốn chuyển đổi thì phải chính mình tự chuyển đổi. Phật pháp là phải uyển chuyển để mọi người có thể thuận tiện đến với Phật pháp, thậm chí trong Phật pháp, lời dài thì phải nói ngắn lại.

Chúng sanh ngày nay nghe pháp một giờ là họ không muốn nghe, nên chúng ta đang làm thành các đoạn pháp ngắn trên tiktok dài khoảng 2 phút rưỡi hoặc 3 phút. Ngay đến những bài pháp của Hòa Thượng Tịnh Không trên trang web của Hòa Thượng có số lượng truy cập, lượng xem không đều, có đĩa khoảng vài chục lượt, có đĩa khoảng vài trăm lượt. Điều này cho thấy tâm cảnh của chúng sanh thời hiện đại này bao chao dao động, áp lực cuộc sống rất lớn. Họ không có thời gian định tâm để nghe pháp. Do đó, Hòa Thượng chỉ dạy rằng ngày nay, việc giảng pháp tốt nhất là giảng ba ngày, một ngày giảng hai giờ. Giảng thứ 6, thứ 7 và Chủ Nhật kết thúc thì có nhiều người nghe.

Có lần tôi từng chia sẻ Phật pháp tại Luân đôn, nước Anh và ở Bắc Mỹ, chỉ khoảng 40-50 phật tử tham dự ở mỗi nơi. Họ phải lái xe 6-10 tiếng mới tới nơi, thậm chí có người phải đến từ hôm trước. Trong cuộc sống bộn bề như vậy, thời gian nghe pháp còn không có, không có đủ định tâm để nghe pháp, cho nên, đối với pháp tu, làm sao chúng ta có đủ thời gian để hành trì, để lắng đọng vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của mình. Nói cách khác là không có cách gì để giữ tâm định được. Tuy vậy, có người lại chê pháp niệm Phật, họ lớn tiếng nói rằng mình chuyển sang ngồi thiền. Quan trọng là họ có giữ được tâm an không? Họ có

hiểu Thiền là gì không? Là trong không động, ngoài không dính mắc mới là Thiền định. Họ ngồi đó, không niệm Phật, mà ngủ gật thì không phải là Thiền.

Chúng ta đừng chấp lý bỏ sự, cũng đừng chấp sự bỏ lý. Tu học Phật pháp là phải sự lý viên dung, nghĩa là phải thấu hiểu cho rõ ràng và phải làm được cho đến nơi, đến chốn thì mới có cảm thọ trong tu hành. Cảm thọ trong tu hành là gì? Là tâm an, là phiền não ít đi. Nếu phiền não vẫn chồng chất thì cho dù chúng ta tu pháp môn nào, chúng ta cũng tự biết cảnh giới tu hành của mình ở đâu và thế giới mình sẽ đến là nơi nào?

Mọi pháp môn mà Thích Ca Mâu Ni truyền dạy cho chúng ta đều giúp chúng ta đạt đến cảnh giới của Thiền định. Nếu tâm không định thì tu pháp gì, pháp đó cũng không thể phát huy tác dụng. Vậy thì, pháp nào phù hợp với căn tánh của chúng ta, phù hợp với thời đại của chúng ta đang sống? Đó là pháp niệm Phật. Khi chúng ta dứt câu chuyện với người, chúng ta có thể niệm **A Di Đà Phật**. Khi chúng ta lái xe, tay cầm vô lăng, mắt nhìn đường, tâm vẫn có thể khởi một câu **A Di Đà Phật**, tai vẫn có thể nghe tiếng máy niệm Phật.

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng ngày ngày chúng ta phải quy nạp tiếng niệm Phật. Bất cứ nơi nào chúng ta đến, bất cứ nơi nào chúng ta ở đều phải có tiếng Phật hiệu vang lên để nhắc nhở chúng ta. Nếu chúng ta không niệm Phật, chúng ta sẽ niệm tiền, niệm danh, niệm lợi, niệm ăn, niệm ngủ, thứ mà nhiều đời nhiều kiếp chúng ta đã niệm, để bao kiếp đọa lạc, trầm luân trong sinh tử luân hồi. Như thế mà chúng ta chưa đủ sợ sao? Hòa Thượng sách tấn chúng ta rằng: *“Nó không muốn tu thì bắt nó phải tu, nó không muốn niệm thì bắt nó phải niệm!”* Phải như vậy, chúng ta mới thúc liễm được chính mình. Nếu không, chúng ta sẽ trôi lăn theo dục vọng, tham cầu, trong khi thời gian cho chúng ta không còn dài. Một ngày đi qua là một ngày chúng ta đang ít đi thời gian sống và gần hơn với năm mồ của chính mình. Đây là sự thật!

Hòa Thượng nói: ***“Phật giảng 8 vạn 4 ngàn pháp môn. Mỗi pháp môn đều là đệ nhất, đều giúp chúng sanh thành đạo vô thượng. Vì sao Phật phải nói nhiều pháp môn như vậy? Là vì căn tánh của chúng sanh không đồng nhau. Đó là từ bi của Phật.”*** Nhiều pháp môn như vậy thì chúng ta phải biết chọn. Chúng ta không biết chọn thì Thầy chúng ta sẽ chọn giúp cho mình. Thầy tụng Kinh Vô Lượng Thọ thì chúng ta phải tụng Kinh Vô Lượng Thọ, thầy tụng A Di

Đà thì mình cũng tụng Kinh A Di Đà. Không phải thầy tụng Kinh A Di Đà, còn mình thì tụng Kinh Địa Tạng. Đây là tự cho mình là người biết, là người khôn. Đây là khôn lỏi, không phải là thật khôn, không phải có trí tuệ.

Chúng ta nghe pháp suốt quá trình dài nên nhận thấy rằng Hòa Thượng, trong 70 năm giảng Kinh nói pháp, thường nhắc đến Thầy của mình, luôn là: *“Thầy tôi nói như vậy!”* Trong các thời giảng pháp của mình, Hòa Thượng từng nói lão cư sĩ Lý Bình Nam nói như thế này... Đại sư Chương Gia nói như thế này... Ở thế gian, người như Ngài được gọi là một học trò ngoan, chỉ biết nghe lời Thầy.

Đến khi Ngài đã trở thành một lão Hòa Thượng trên 90 tuổi mà việc này vẫn không hề thay đổi, Ngài vẫn nhắc đến Thầy của mình. Sự việc này có đáng để chúng ta học hỏi hay không? Giống như đứa trẻ, ở nhà nghe lời Cha Mẹ, nhưng vào lớp 1, lớp 2 thì cứ hễ nhắc đến việc gì thì đều nói: *“Thầy còn nói đó!”*, *“Cô con nói như vậy đó!”* Người như thế này là một người học trò ngoan, một học trò biết nghe lời. Đó chính là y giáo phụng hành. Có hai cách để nghe lời dạy làm theo, đó là nhìn vào thân giáo của Thầy, nhìn vào cách làm của Thầy mà làm theo, hoặc là nghe và làm theo lời dạy của Thầy. Do đó, chúng ta không chọn người đó là Thầy thì thôi, còn nếu chọn ai đó là Thầy thì phải trọn đời y giáo phụng hành.

Nếu chúng ta không chọn người đó làm Thầy mà vẫn đến thân cận, vậy thì, làm như thế để làm gì? Lợi dụng chăng? Như thế là sai rồi! Kiếp nhân sinh này rất ngắn ngủi do đó, chúng ta phải biết trân trọng cơ hội gặp được Phật pháp: *“Bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ”* tức là trăm ngàn muôn kiếp mới được gặp. Hôm nay gặp được rồi là một duyên phận không dễ gì có được, lại gặp được pháp Tịnh Độ thì đây là một cơ duyên khó trong khó. Đây chính là thiện căn phước đức nhân duyên sâu dày.

Chúng ta học Phật pháp và tiếp nhận pháp tu, chúng ta phải hiểu rằng chính mình đang được truyền thừa một cách chánh mạch. Vì sao tôi nói như vậy? Vì ngày ngày tôi thấy nhiều người bị xao động, bị lung lay trong việc tu tập. Đây là điều vô cùng đáng tiếc! Chúng ta cần an trú tâm mình nơi đạo. Nếu không an trú nơi nơi đạo thì thế nào cũng sẽ mất đạo. Tâm tâm niệm niệm ở nơi đạo, tâm tâm niệm niệm phải vì chúng sanh mà lo nghĩ. Cho nên, nhiều năm nay, dù tôi đi tới đâu, miền Bắc, miền Trung, hay miền Nam, thì nơi đó phải là nơi tu hành, học pháp. Người nơi tôi đến phải là người chân thật tu hành, học pháp chứ không phải

là những nơi ảo danh ảo vọng, không phải là nơi có tiền có địa vị thì tôi đến. Khi ra nước ngoài, tôi có bốn điều kiện: “*Không đi chơi, không ở khách sạn, không tổ chức tiệc tùng và không nhận phong bì*”. Đây là cách tôi làm vài chục năm trước đến nay nhằm mục đích để tôi an trú tâm mình nơi đạo.

Hòa Thượng nói: “***Thích Ca Mâu Ni Phật rất đại từ đại bi khi nói ra pháp môn Tịnh Độ để giúp chúng sanh trong thời kỳ Mạt pháp có đại pháp để viên thành. Pháp môn Tịnh Độ rất phù hợp với căn tánh chúng sanh chúng ta trong thời hiện đại này. Hơn nữa, pháp môn Tịnh Độ có năm Kinh một Luận và Phật giới thiệu cho chúng ta chỉ có ba bộ Kinh chính là Vô Lượng Thọ Kinh, Quán Vô Lượng Thọ Kinh và A Di Đà Kinh.***

“*Từ xưa đến nay, thế gian và xuất thế gian, vị thiện tri thức chân thật mà dạy học phải là người chân thật thương yêu học trò của mình, luôn mong muốn học trò của mình nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu. Chúng ta vào nhà có 6 cửa thì chúng ta chỉ cần chọn một cửa là có thể vào được nhà rồi. Sáu cửa đều có thể bước vào nhà nên chỉ cần chọn một cửa để đi, không cần đứng đó chọn xem cửa nào đẹp mới đi vào thì mất thời gian. Năm Kinh một Luận là sáu nên ta chỉ cần chọn một thì khẳng định có thành tựu. Nếu chọn cả sáu cửa thì không thể có thành tựu*”.

Sở dĩ nói là đại pháp viên thành tức là chúng sanh nương vào pháp đó là có thể thành tựu, là có thể ngay trong một đời này vãng sanh thành Phật. Chúng ta có thể chọn một trong ba bộ Kinh chính của Tịnh Độ để tu hành. Hòa Thượng cũng chia sẻ rằng đối với Kinh Địa Tạng, chúng ta tụng là vì có một nhân duyên đặc biệt, như trong một pháp hội cầu siêu, hoặc trong pháp hội Vu Lan hoặc cầu siêu độ cho một chúng sinh nào đó. Đó không phải là xen tạp. Nếu chúng ta cho rằng Kinh Địa Tạng là thù thắng, tụng Kinh Địa Tạng có phước hơn thì đó mới là xen tạp.

Bất kỳ Kinh nào Phật nói đều là bộ Kinh đệ nhất. Đệ nhất ở chỗ khi chúng ta thành ý chánh tâm để tụng một bộ Kinh nào thì bộ Kinh đó là đệ nhất. Nếu chúng ta không thành ý chánh tâm, tâm loạn động, nhất là đem tâm mong cầu để tụng Kinh thì chúng ta tụng chẳng ích gì. Phật không có yêu cầu nào khi chúng ta tụng Kinh, Ngài là vô duyên đại từ - lòng từ không có lý do, không cần duyên cơ, sẵn sàng cứu khổ ban vui nếu chúng sanh đủ duyên. Nếu chúng ta phải cầu

xin, phải nịnh thì Phật mới cứu khổ ban vui thì chẳng hóa ra Phật là một vị tham quan sao? Như thế thì sai rồi!

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta phải “*nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu*”. Chúng ta phải có thời gian dài tu tập! Thế gian cũng nói đến: “*Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh*” - Một nghề chuyên tu, chuyên tinh lâu dài thì nghề đó mới giúp mình được. Pháp tu cũng vậy, chúng ta niệm Phật một năm chưa thể bằng được người niệm Phật 10 năm, người niệm 10 năm không thể bằng người niệm 20 năm, 30 năm. Chúng ta thấy Hòa Thượng Hải Hiền có 92 năm niệm Phật, tự tại vãng sanh, lưu lại toàn thân xá lợi. Đó là sự thù thắng của người niệm Phật 92 năm./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!